

не се съгласи само съ това наказание, и че той ще изпълни думата си. Прочее, ний другитѣ членове рѣшихме исклучването Диямандеска отъ комитета. Слѣдъ това азъ се турихъ подирѣ Андрѣева, да го убѣждавамъ, че този неговъ фактъ ще стане причина да се унищожи свѣтото ни дѣло и прочее.

Раковски послѣ тръгна по кафенетата и гдѣ кого българина срѣщне да вика, хули и псува мене и всячески напада комитета, съставенъ отъ хора маскири и прочее,

Тогава азъ казахъ на членоветѣ на комитета, че тази работа трѣба да се уталожи нѣкакъ, и че азъ трѣба да излѣга за врѣме отъ Букурещъ, а ви работете и азъ ще ви помагамъ отъ далечъ.

Рѣшено и свършено. Азъ веднага писахъ на рододюбитѣ българи въ Плоещъ, че ще дойда тамъ да имъ отворя училището. Азъ бѣхъ готовъ на всѣка жертва, само комитетската рабата, която бѣхъ захваналъ съ едно такова въодушевление, да не се разтури и да върви съ сжщия успѣхъ, по какъвто бѣше започната.

На третия день азъ бѣхъ вече въ Плоещъ. Българитѣ тамъ едвамъ ме дочекаха. Работитѣ за отваряние на училището започнаха съвсѣмъ бързо да вървятъ. Откри се училището съ една голѣма тържественостъ. Нарѣдихъ програмата и започнахъ лекциитѣ, като имахъ и единъ второстепенъ помощникъ. Тукъ азъ навършихъ цѣлата учебна 1867 год.

Когато заминахъ азъ за Плоещъ, Раковски слѣдъ два-три мѣсеци се разболя и отиде при единъ неговъ роднина, Никола Балкански, който държеше подъ аренда една мошия, и тамъ, струва ми се, че умрѣ на 9—10 Октомврий 1867 г. За погрѣбението му въ Букурещъ е обявено въ в. „Народность“ брой 1-й година I 21 Окт. 1867 г. Той умрѣ отъ болестъта *Канчеръ*, която имаше отъ поотдавно, а не както се говори въ животописанието му въ „български периодический печатъ“ отъ г-нъ П. Ивановъ, че умрѣлъ 1868 г. отъ една болестъ, приченена отъ ударяние въ гждритѣ, като по едно